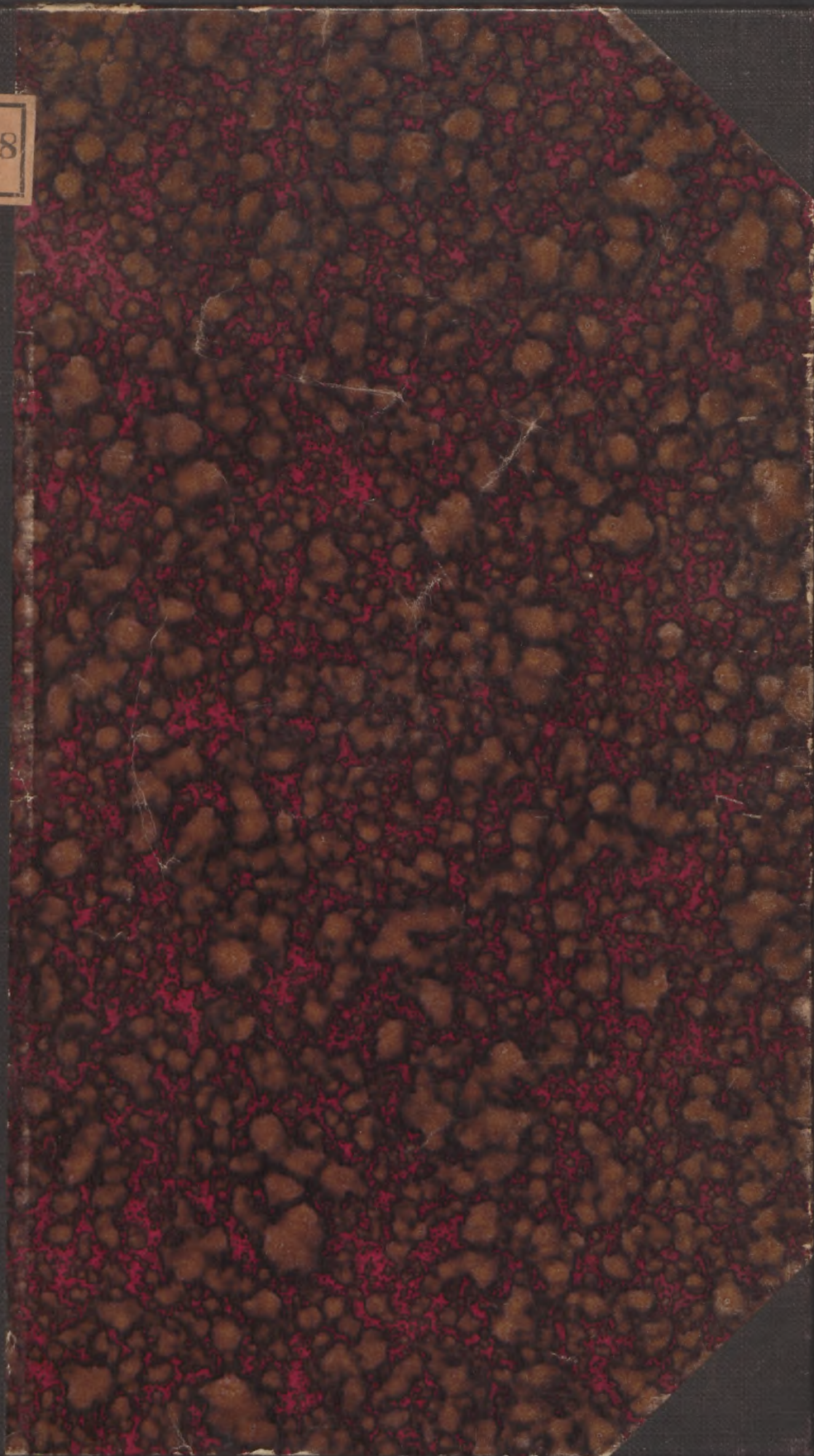
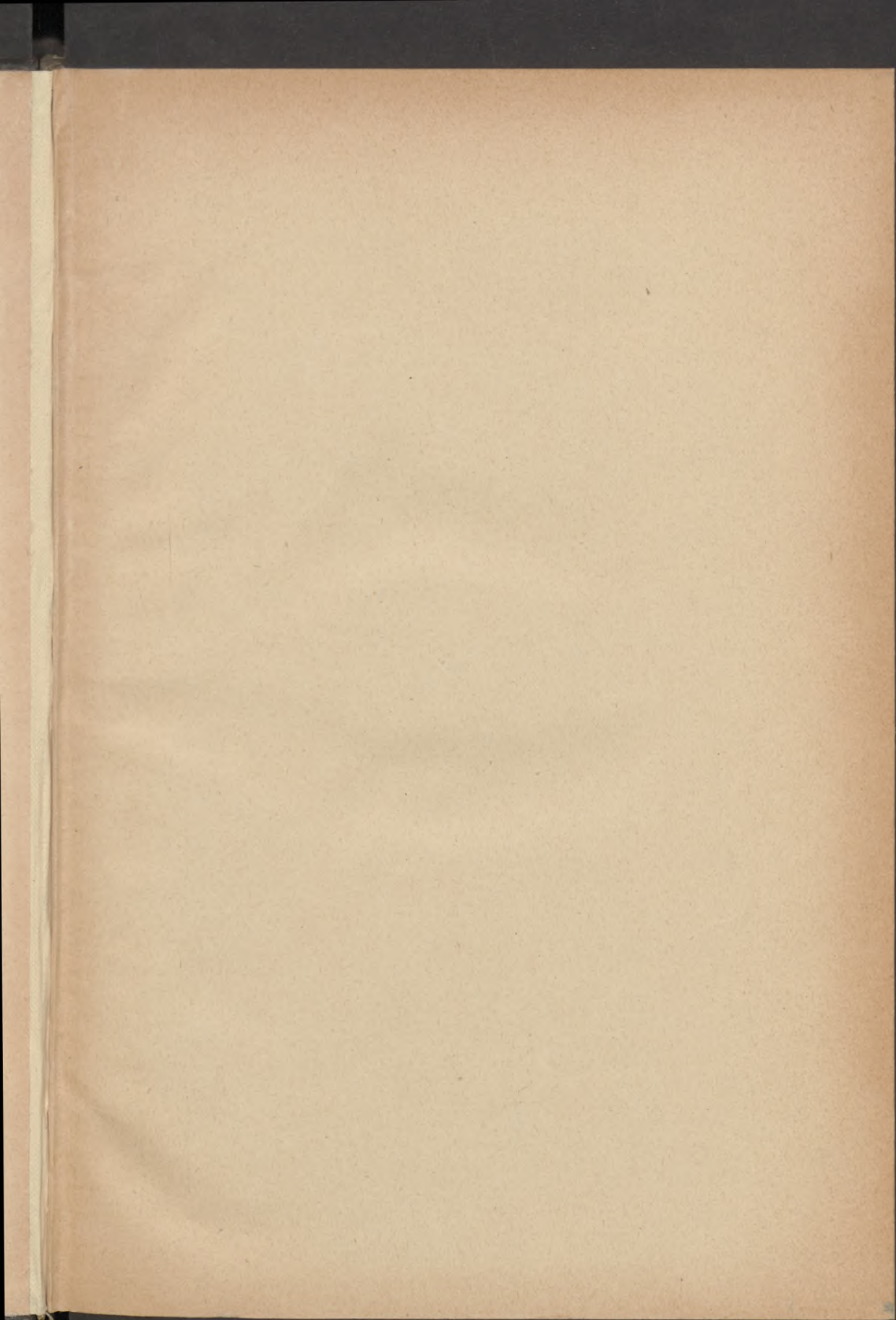
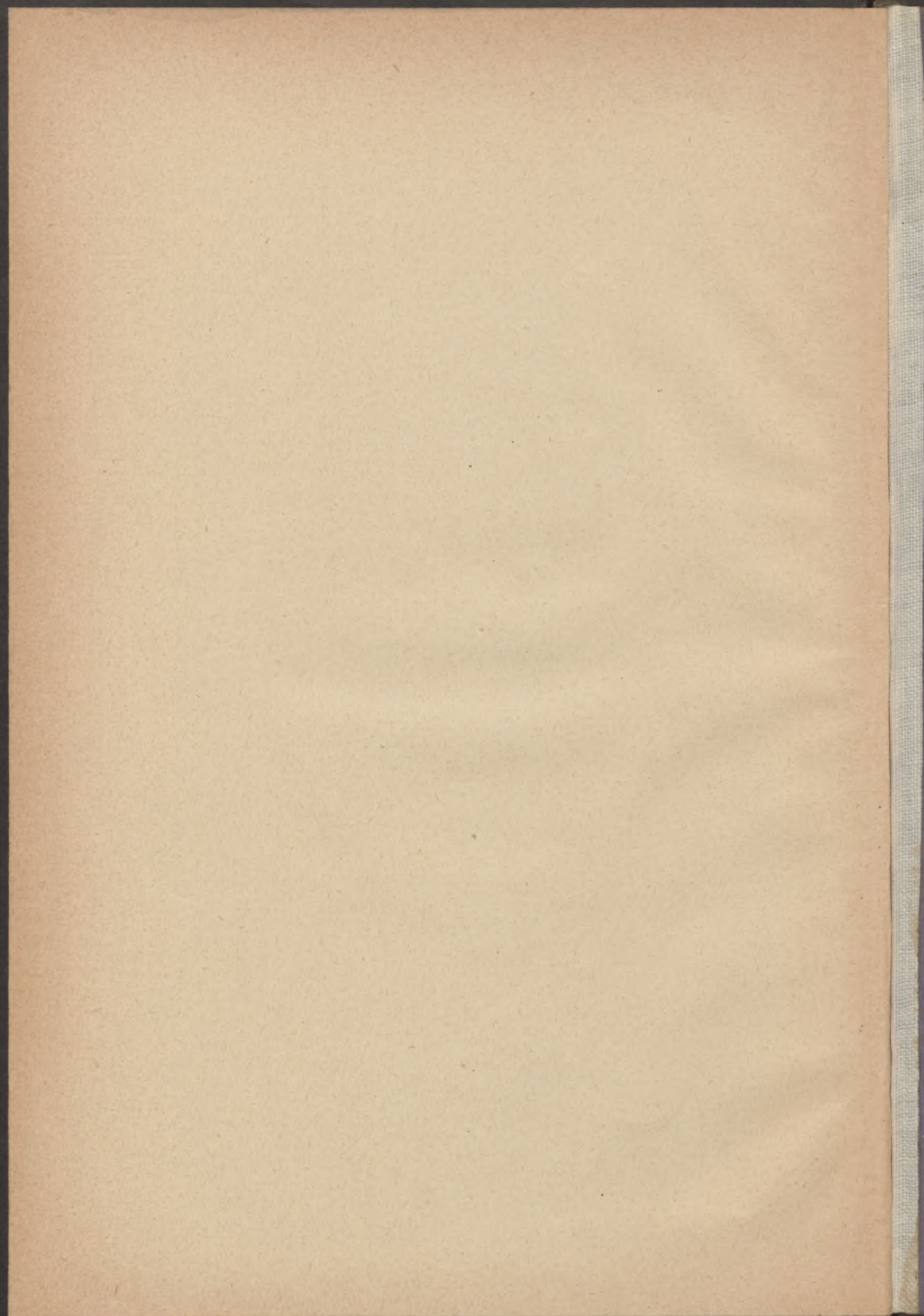

198048

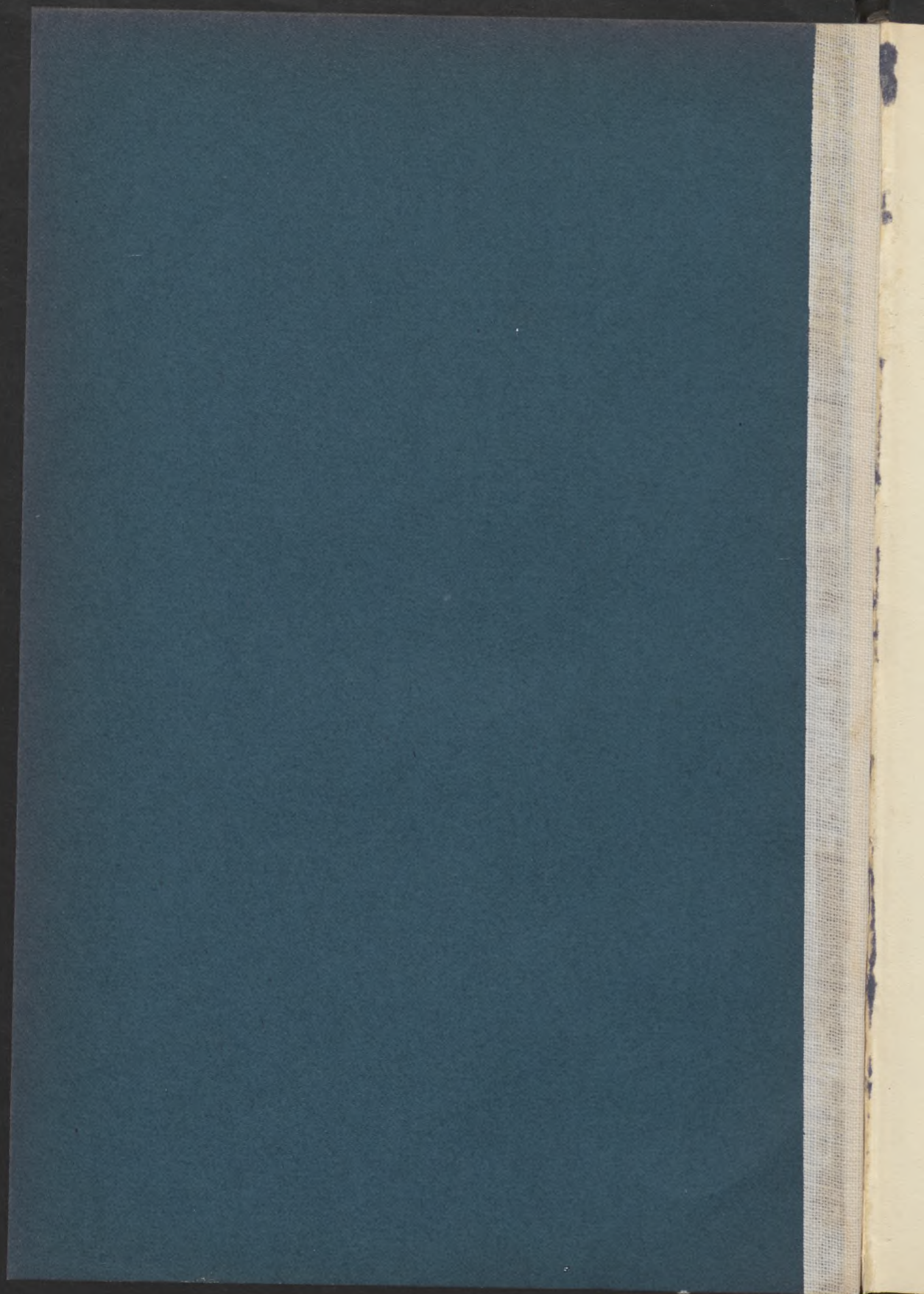

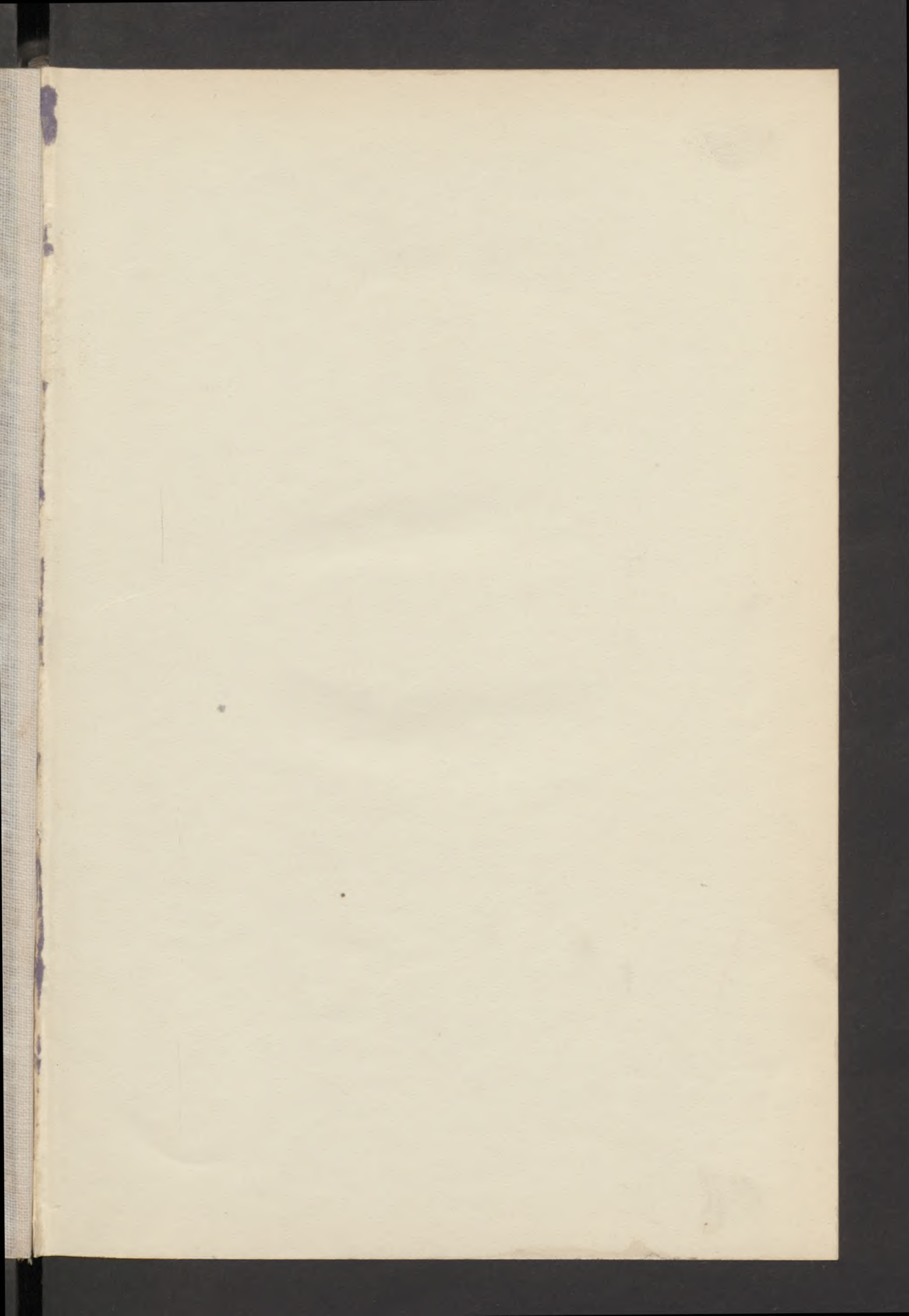

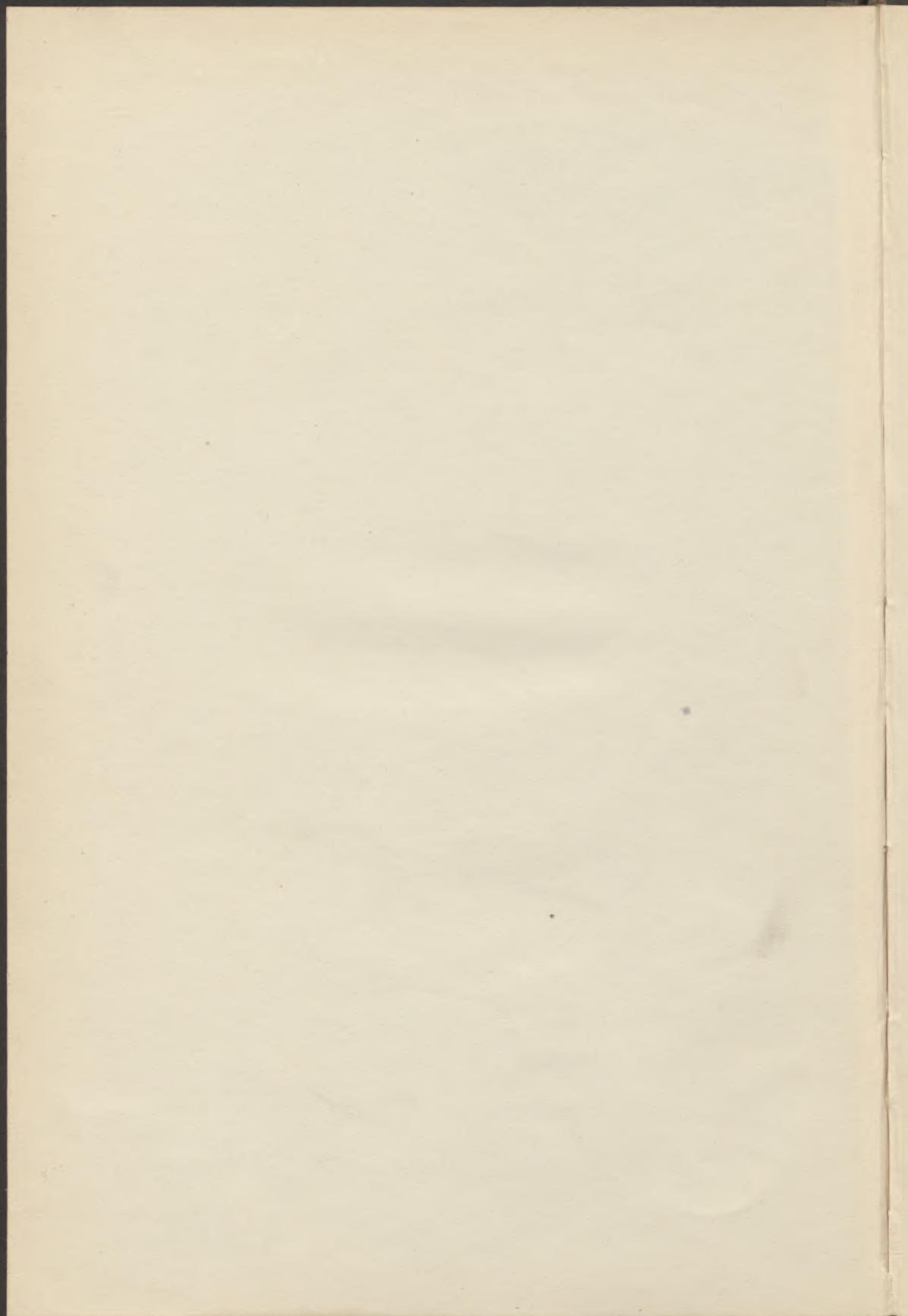

SZÁMVETÉSEK

SZÉKELY BÉLA VERSEI

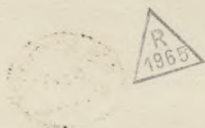

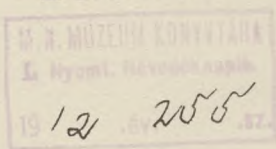

S Z Á M V E T É S E K
SZÉKELY BÉLA VERSEI

G. o. hung.
1391

198048

NEKI: a tisztaság malasztjától Szentnek
küldöm e tépett és lázadt verseket,
elgyötörten s keseredetten az éjtől, könnytől és vértől.

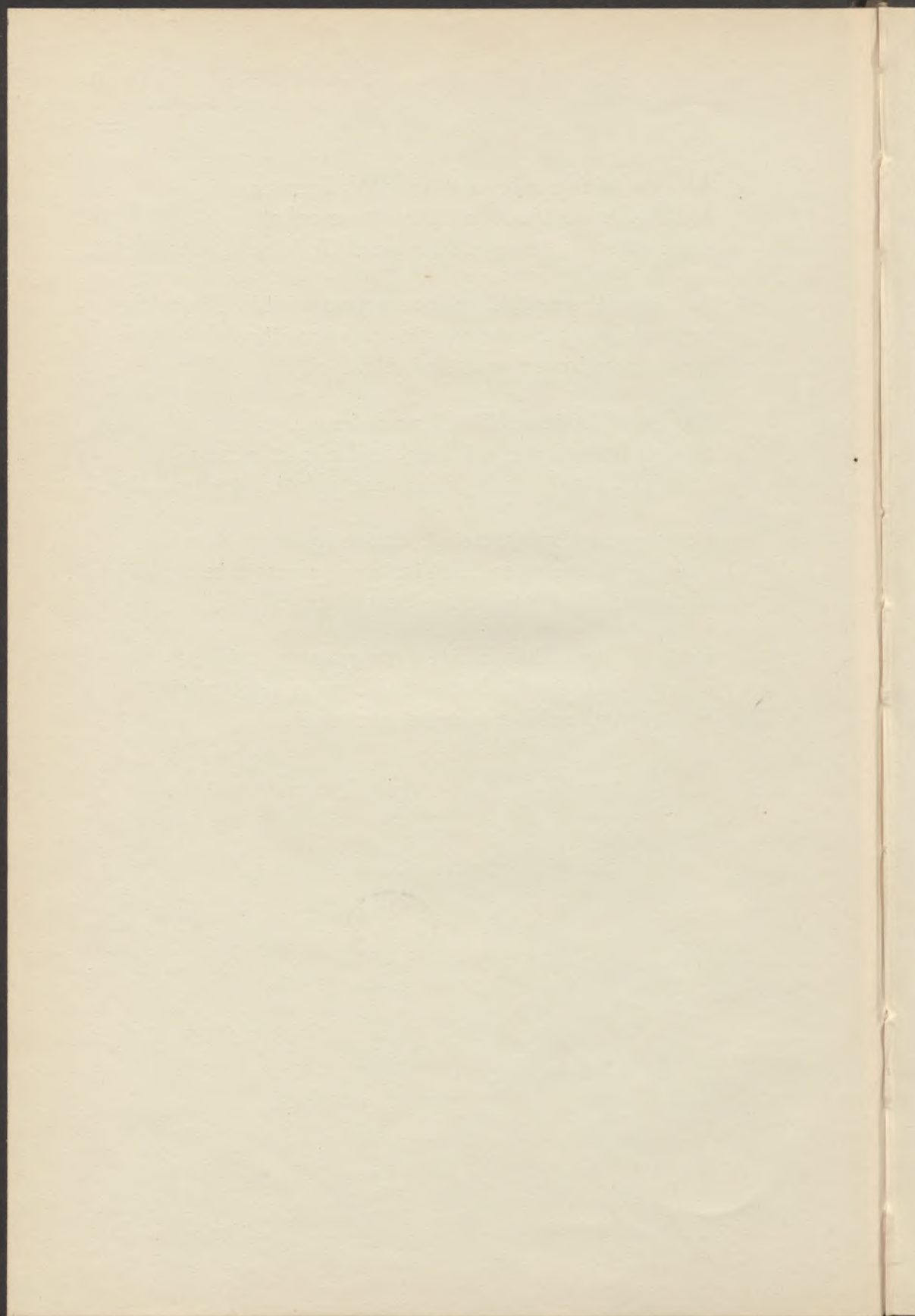
Korbácsolt és ájult testem mámorjajától elborultan
rogyok le most bús végén e drága útnak
s úgy nyujtom e verseket elé.

Bár jajjal sejtem: Őt el nem érem,
búvás, bukás, rút szó lesz örökkön a bérem,
botor bizással várom mégis az áldott jóra-fordulást.

Pazar pompával temetett tisztaságom
már úgy is elsirattam. Rút testemet a hosszú temető-úton
a giz-gaz éjbojtorjánon véresre hurcoltam.

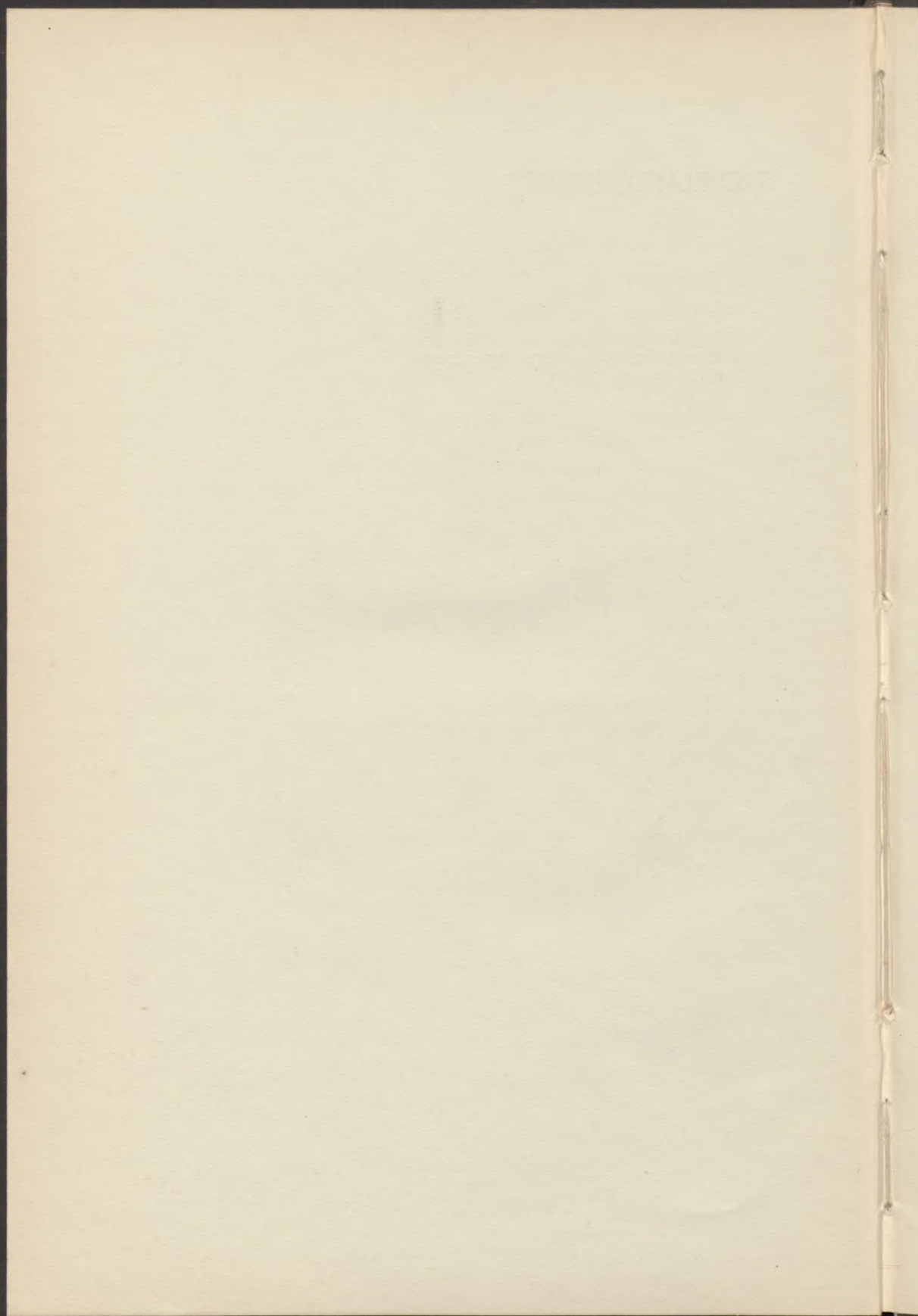
És most így állok Előtte: rogygyantan, bűnösen,
s zengő jajommal, búmmal áldom a tisztaságát
és nyujtom neki e bomlott verseket.

SZERELMEK ÉNEKEI

ILONKÁNAK, HOGY SIRJON, VIRRASSZON
ÉS FELEDNI NE TUDJON.

PRAELUDIUM

ISMERETLEN szókkal babrál vézna ajkam,
I mint tépett kötésén a beteg,
csudabogját bogozza a lelkem
egy avult szónak: avult szerelem.

Ócska örömtől megittasultan
uj borok zamatja forr ma bennem, —
ócska örömében régi vágyanak,
uj borodtól: áldott szerelem.

Most olyan vagyok, mint egy csúf virág,
darázmegrágta bús útszéli kóró.
De röpke fodorban végre megakadtam
s hurcolsz magaddal rengő szerelem.

Ó áldott fehérség: ó áldott virágzás,
könnyekben áldott dús fehér leány,
dús álmoknak élő álmodottja,
oh áldott, áldott első szerelem.

Már uj reménytől feszül horpadt mellem,
uj szépségtől ragyog fátyolszemem,
uj szavaktól illatos a szám:
ócska dalodtól, avult szerelem!

Ő HOZZÁ IRT VERS

MINT már hervadt szálú virág ha ér vizet,
úgy élednék, szived ha kancsójába zárna.
Ezer bimbózást akkor teleszivnék
és ezer vágy-virág kivirítana.

Ezer gyökérrel ölelném a földet,
ezer kupába folyna víg szüret,
ezer ereszen csordítnám a vérem,
ezer csók hullna s esne ezer csoda.

Ezer szent serleg fenékig ürülne,
ha lelked bora volna az én borom,
boldogan, balgán megrészegülnék
és áldanálak a hajnali toron.

Szürke köntösöm ledobnám magamról,
mit pergő percek kapzsi pókja font.
Balga daloktól fáradna az ajkam
s ujjongni tudnék, mint farsangos bolond.

A végtelen helyett magam körül keringnék
és ettől szédülnék, mint holmi kis gyerek,
de boldog lallával nagyon vígat buknék,
hisz csupasz föld helyett az öledbe esek.

VIGYÁZZ: A CSUDAORVOSOD AKAROK LENNI!

VIGYÁZZ: a csudaorvosod akarok lenni!
Most megfogom lágyan kék erű kezéd.
Hamvadt szememmel égő szemedbe nézek
és beléd ígézek egy gyűrött életet.

Lelkedbe perzselem égő pecsétem,
kinyílt sebeknek maró bíborát,
ragyogó romlásom, víg, vidor esésem,
sok hiába-vágyam szertefolyt borát.

Most vérrel pergetem meg nyoszolyádat.
Bűvös Miracle játszik a hangszeren,
s könnyetlen siratod vetetlen ágyad.
... Nézz a szemembe ... Szédülj! ... És csend legyen.

A VÉRCSÖPPEDNEK ÖRÖKE

AVIGDUR FEUERSTEIN

ÉS malasztos szerelemben megáldom
két melledet, termékenyülő tested drága dombját,
s vérednek szüzi csöppjét, mely lázba buggyan
melled tövén, ha eljövök hozzád.

Áldott legyen a szűztavasznak rózsája, ez a vércsöpp,
illatcsóvaként, mely glóriát szór köréd.
Áldott legyen a Perc-istennek ez a villanása,
mely neked adja a végtelen időnek örökét.

ÚJ STRÓFÁK WARTBURGBAN

Megálljatok!

az én Madonnám, kihez szól dalnok-éneke
fehér leány és tiszta teste
egyedül nyugszik minden este,
szem még nem látta, csók még nem érte,
megrontom: vagy meghalok érte!

Rímkarikába beövedzem,
szókorbáccsal lelkét beedzem,
kopott ruhám bíborba szőve
ragyog majd büszkén ő előtt.
Rogyott térdemmel vígan csatázok
éneket, míg fázva pitvarában ázok,
s várom, hogy nyiljon az ablak s beeressen.

Hóvirág Wolfram, vitéz barátom:
sohsem fekszel te azon az ágyon,
hol nőd teste nyom párnába gödröt.

Tannhäuser: jéggel teli vödröt,
mely hűtne tudná tüzokádó vágyad,
se szűz, se asszony neked nem ád.

De én: égő testét jegesre hűtöm,
kínlódni fog a szúzi üdvön,
de nem lesz érés és nem lesz vége,
mindig csak fél lesz az első kéje!
A másik felét, ni! táskámba hordom,
mely itt ragyog, látjátok, bordón,
rozsdás kardom hüvelye mellett.

Mert ő volt a tiszta. És én a züllött.
Ám karikázó lelkem a küllőt
sohsem kereste, sohsem is várta,
de bármily erős lett légyen a várta
a vár előtt: ha szólt a nóta
síró énekem büszkén belopta.
A jó kedvbe darázscsípése sajgott,
a kacajba versem belejajgott:
Pusztuljon, aki víg, aki tiszta!

INTERMEZZÓ

HA néha nyáron, napsütésben,
mikor a levegő rezgő fátylat ereszt,
ha pontba fogy a tárgyak árnya,
felhőt indít az aszfaltpára,
s úgy róvok hosszú lépés-láncokat:
délibábok esnek a földre elém
és ami oly régen és ami oly lent
az emlékek súlyos piramisa alatt
már szinte, szinte elveszett,
elém tűnik.

(Teste hajlékony, íves vonala,
a sápadt arc a szénfürtök alatt,
egy régi szín . . . tűnő harmónia.)

De éget a nap és forrók a színek
és én fáradtan, mélán, önfeledten
tova lépek.

HIDEG, SZERELMES VERS

MOST már boldog vagyok,
ragyogó és hideg.
— Mégis a bús ívek
hajlása rám ragyog.

Szivem s szive között
szomorún húz az út
— Lábam hiába fut
már el nem éri őt.

Az őszi szélbe dermed
szivem és forrva erjed,
miként a sárga must.

És forrt zamatja méreg:
Kábít és altató
gyilkos vigasztaló.

QUE DIRAS — TU CE SOIR?

SZEGÉNY és tört szívem miképen fogod őt üdvözölni,
mint tompítod hangod, mellyel panaszlón hiába hívtad
a távoli s álmatlan éjeken, melyeken magadat sirattad
s az áldott nőt, ki messzi van, rideg és idegen.

Szemem, (máskor szelid vagy, mint tejüveg),
mint fogsz ragyogni, ha fénye rád esik,
és sugarát az ő szemének kegyetlen a lelkembe töröd . . .
és kigyulnak bennem újra a bús tüzek.

Lelkem! légy néma, hangtalan, hűs, hideg
feszüljön meg benned minden botor ideg,
ne sejtsem semmit harcról, vérről, éjről.

Te vagy a férfi! És te énekelted!
Rogyjon le előtted ő a bús teherben,
amellyel szívének szúzi méhe megesett.

HADD HULLJAK MOST ELÉD

OH, annyi vágy hullott eddig bennem halomra,
éretlenül, búsan bukottan érte,
hogy bár láztól foszlott ajakam csók sohasem érte:
romlott vagyok és elfojt már lelkem minden bora.

Most, az álmatlan éjek mérgétől terhesen
siratom tisztaságom. Hisz ez érdemetlen bukás,
csóktalan romlás, örökös éji láz
oly büntelen és szűzen ért . . . Sírok, hogy hiába lesem

könnyének szánó hullását, símitó kezét,
mely megváltana

. . . Hadd hulljak most eléd
Ilon, könyörögve: simítsd meg fejem,

ne vess meg, apolj, hisz oly csóktalan
vagyok én is, mint te. Rajtam csak az éji bús tüzek
koroma feketél; nevedet rejtve, mely mindenek mélyén ott van.

FUSS SZŰZ ASSZONYOM!

MOST reszkess tőlem.
Megejtett sok sebem.
Tört társ a szerelemben:
most reszkess tőlem.

Mert jaj nekünk,
hogy mi egymásra találtunk.
Keresni nem tudunk, nászra hiába várunk,
oh jaj nekünk.

Futnánk egymástól. De már hiába.
Vékony kezünk örökre egybeforrva
ostoroz örök processióra.

Fuss szűz Asszonyom!
Te tán még tudsz szakadni.
Fuss szűz Asszonyom.

E VERSET ÁRNYÉKÁNAK SZENTELEM.

PARÁZNA vágyaim fénye csókolja tested,
ám bús testi valómra te csak gyászát veted,
drága gyászszalagját ívelő termetednek;
(Mely lágyfogású, mint kis gyermeknek arca)
Az árnyad.

Távoli fények ragyogásán ragyogsz előttem,
bár bús sötétben élek s jobbra balra tőlem
szabad csóvák másnak világos utat vetnek,
de engem fullasztón lep hiányod sötét tengere:
Az árnyad.

Te vagy a világosság sötét éji tornya,
dús, fényes élettengeren útam sötét mutatója.
De testem gályája foszlott. Mellem döcögős.
Benne láznak a vágy rabszolgák s látni kívánják:
Az árnyad.

Lelkem, mely féktelen vágyaknak Elm-tüzét,
testednek fénye, mely magától messzi elúze,
s a sötét, mely annyi puszta vágnak
nyult testeden megtört s ferdült sugára:
Az árnyad.

TESTED: — AZ ÁLDOTT — TEMETŐKERT

AZ elhullott évek halott csókjait
nyujtom feléd e fáradt ajkakon,
— késő tavasznak fonnyadt áldozását.
Én: a megtépett, kiőszült szeladon.

Magtalan vágyak kopott kóróját
fonom fejedre. Ez legyen minden éked.
Sajnálak: te még nagyon fehér vagy, —
engem meg csúnyán megsujtott az élet.

Hideg csókomat mégis, kérlek, fogadd el,
s temesd be drága, rubin kriptába őket.
Szived legyen a kriptá. Tested: — az áldott — temetőkert.

Hadd legyen hát nekem sírom és keresztem
egy fehér leány. Kit tán szerettem . . .
akiért fáztam, égtem . . . Kit elvesztettem.

ÜZENÉS

TE:

aki még álmodsz s álmaid fehérek,
te! ragyogó szemekkel ki nem látsz zord igéket,
szájad ráncába edzve, ha tükörödbe nézel;
te! akinek jámbor vágyak szegik az útját
az előrének, a nagyralevésnek:
úri szűzecském, szép tisztaságom,
nem lehetsz te nekem soha a párom.

Én:

ki forgok szikrázó, égő ágyban
vágyaim szegén, mint elunott fakir,
én! beszegett vágyú, útról visszatérő
már előre sem néző, újra bús gyerek,
kinek a tüköre is bomlott ldézet,
én (átkozott) mondom (bár minden ember áldott!)
nem leszek neked soha a párod.

SZÁMVETÉSEK

ELSZÁMOLTAM már éltem minden egyszeregyjét,
s Te vagy, Te áldott, minden számvetésem vége.
Te vagy az Osztó, mely végtelen világom bontja szét,
és te vagy az Egység is benne : e szent s züllött bomlás eredménye.

A sok éjjelt — virrasztóst — és nappalt egybevetettem,
hogy lássam tündökölni: minden Te érted, általad van,
mert Te vagy a végtelen Szorzó. (Oh miért, hogy mi ketten
mégis együtt törtebbek vagyunk a törtnél s oly elvásott szavam ?)

Te vagy az örök Sor. Minden időnek mértéke.
Fogyhatlan homokóra, melynek végtelen fővénye lelkembe pereg,
s boldogan lepi be sok sebem. Tán most már tudom is, mi a béke :
az eredmény, a szám ; mert jegyezd, a szám oly tiszta és egyszerű,
[mint a gyermek. . .

. . . e Szám te vagy.

ÁLDOZÁS

MEGHAJTOM előtted némán bús fejem : e dús mívű, drága urnát,
mely holt vágyak és halott remények porával van teli.
Igy áldozok neked pogány fehéren és régi tisztán,
— ám szájam szavát a szelíd imáknak nem leli.

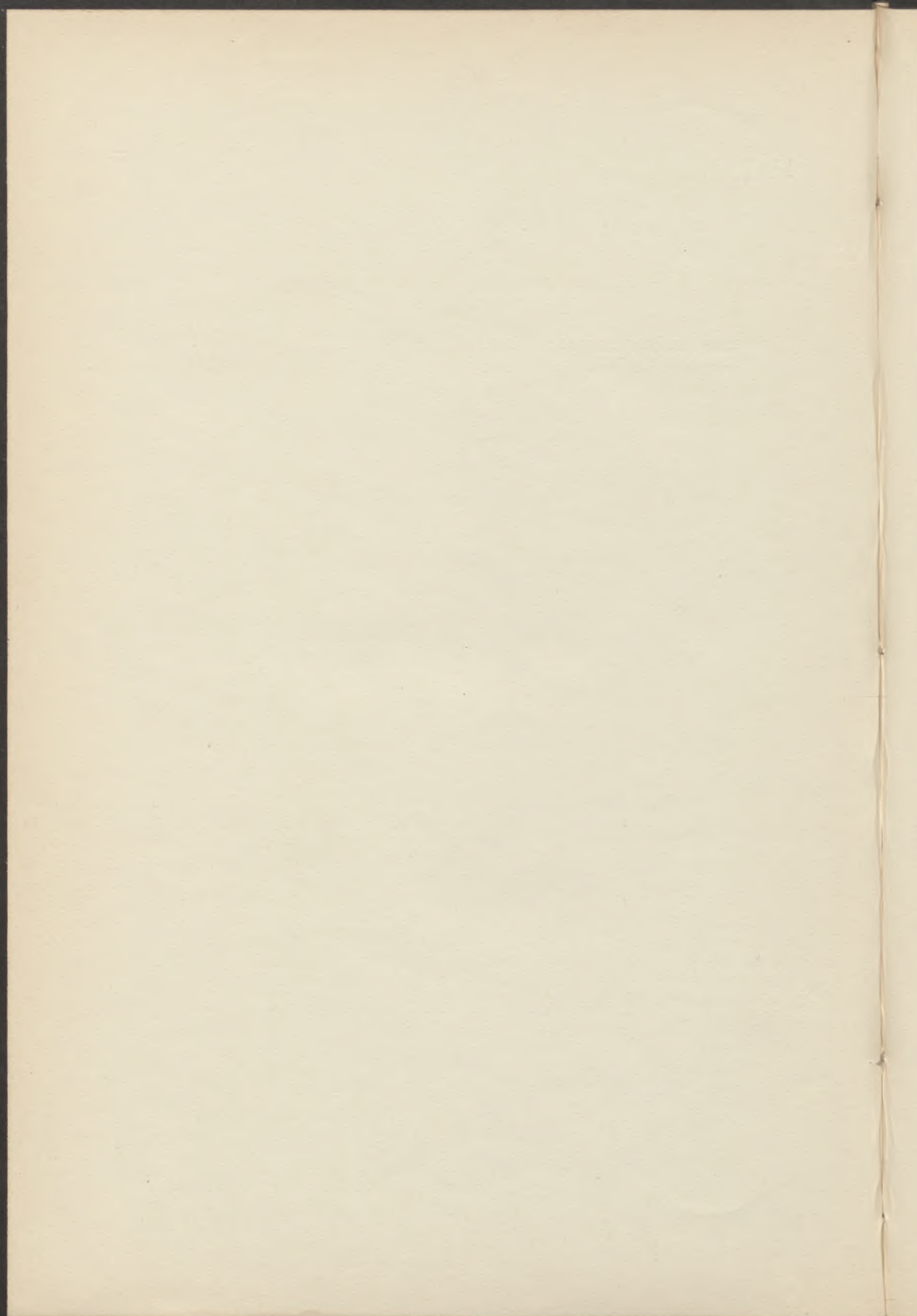
Éltem sok drága kincsét: a bűnös álmokat
pazar pompával az éhes lángú tűzre rakom,
míg ima helyett cudar s galád igéken dermed az ajkam,
s romlott, fertőzött szépségeken mered szemem vakon.

Hiába: nem bírok tiszta lenni, szép, szelid.
Hiába szórom szét régi bűneim minden drága kincsét.
Hiába idézem a régi hívések régi istenit.

Hiába hajtom meg fejem: e dús mívű, drága urnát.
Halott porok (vágyak, remények) nyugalmát
Uj életem, — szerelmem — nyüzsgő s bűnbe fogant sokasága
[zavarja.

HALÁL

ÉDES ANYÁMNAK, VIGASZTALÁSUL
ÉS REMÉNYSÉGGEL

A CIKLUS ELÉ

TUDTAM, hogy egykor minden fény kialszik,
és minden szép máz lekopik,
s csupaszon állunk . . .

A Halál, a fő sorozóbiztos
megtapogatja egyszer tagjaink,
s egy szép napon csak besoroz.

Aztán pedig glédába állunk
és egyre hosszabb lesz a sor
s a sötétben megindulunk.

CSÖNDES, BÉKESSÉGES VITATKOZÁS

KÖSZÖNÖM névjegyed, büszke vendég!
(Mily fáradt, falánk és redves vonások
egy néma kártyán: halovány arcon.)

Im itt az enyém is.
(Fekete keretben fekete betűk.)
A tusát állom.

Hogy honnan jöttél és hogy hova térsz meg:
Fekete semmiség leple takar
vagy sárga-foltos, énekes mennyország
borítja süppedt, titkos tomporod —
mindegy nekem.

Álljunk egymással szembe, meztelen!
Te békés, suta, kérlelhetetlen,
s behúnyt szemű harcos: jó magam.

Én sujtok vad marokra fogva:

Nem hiszek benned . . .
nem vagy semmi sem . . .
A játékmumus bele kifoszlik,
fűrészpor omlik a gyermekszobán,
s gyermekkacsók vájnak, turkálnak benne.

Együgyű jóságod nekem mit sem ér,
s az emberek, a buta gyászolók
Jaj! gonoszok.

Nem!

nem hiszek benned . . .

vagy: egy néma semmi. És több semmi sem.

(Pusztta, kietlen, rideg semmi.)

Hozzá ha szorzod ember életem:

csak az marad.

Vagy talán:

pózna. Rövid ösvényen „eddig út“ . . .

vagy talán vagy: az örök „Tilos“ . . .

De szellemlábunk büszkén belehág

és bús ösvényid félve megtapodja.

(S vagy: mi voltál. Hiába tiltó,

kit sem rettentő, meredő: Pózna!)

Balog játékos: örök Fogdosó,

a fogóházad ugye nincs sehol?

S mi vijjogva, fujva, kergetőzve
mégis megbotlunk.

De jaj! folyik tovább a játék,

egyre kergetsz és mi egyre bukunk,

van még játékos és maradsz fogó.

Jaj! valaki most is elbukott!
(Az apám görögve lendül,
tépett tagokkal, megbotolva . . .
Hova? Hova?)

Igen: hova?
Sóhajtó szók suttogva suhannak
végig az égen, a semmiségen . . .
hova? hova? hova?
Megrezzenek.
Gyülnek az árnyak,
sírnak és fáznak.
Fázom.
A másvilág. Aranykoponyás:
te vagy a portás.
Törött cserép: itt az obulus.
Betűk: világosság. Káprázat minden:
boldog, hívő lelkek repeső fantomja.
Látok: vakság. Néma sötétség.
Megpattan az ér. Megáll a vér.
És több semmi.
(Ő nincs és mi vagyunk.)

Nincs!
Vajjon mit jelent? És mi az: vagyunk?
Ha Semmi vagy, — akkor nincs különbség,
s korlátolva látunk csak korlátokat.

Nem hiszek benned . . .
Nem vagy semmi sem . . .
s behúnyt szemekkel sujtok
vitázó, hitetlen, dölyfös vézna szókat . . .
míg : (jaj !) gyertya ég a földön
és benn a pállott, vén szobában
kiterítve fekszik az apám . . .

A CSERÉPRE, MIT SZEMEDRE RAKTAK

A cserépre, mit szemedre raktak
hadd véssék könnyűs, könnyű vigaszt,
s az üres vájút, két kialudt szemed,
mint jó anya kis gyermeke szemét,
hadd fogjam le süllyedő agyaggal.

Az anyag szeme béfele fordul
s a fényt, mely egykor büszkén világolt
ha jöttek bentről félős, bús szavak,
most meglesi.

És látja, hogy minden csak sötétség,
fényt ha szór is balga tükörünk
fordított kép csak és külső világ.
Ha meg lecsap a gyors ölelő gát,
megáll a kék folyó s medre kicsorbúl,
az alján lapul rendíthetetlen:
fekete foncsor.

Világod pedig: mint kövön az ér,
mint meteor-rajz, mit rajzolt más világ,
mint lemez, melyet kirág a sav,
sötét, titkos és kuszált vonalú.

Egyenes ugyan, de jaj! fényhiányos,
s mi nekünk volna csak tabula rasa,
anyagi szemnek sápadó világ.

(Ez te néked vigasztűköröd.)

Lassan majd felcsusszan a viaszlepel,
mint ékköves bolt gördülő redőnye,
s megtorpant forgású két golyóbisodnak
mennyboltja is lesz : sárga tört cserép,
s homokpor benne lesz a csillagod.

Azután pedig mennyboltod szerteomlik,
azután minden csillag rád esik,
azután pedig : por lesz a porból.

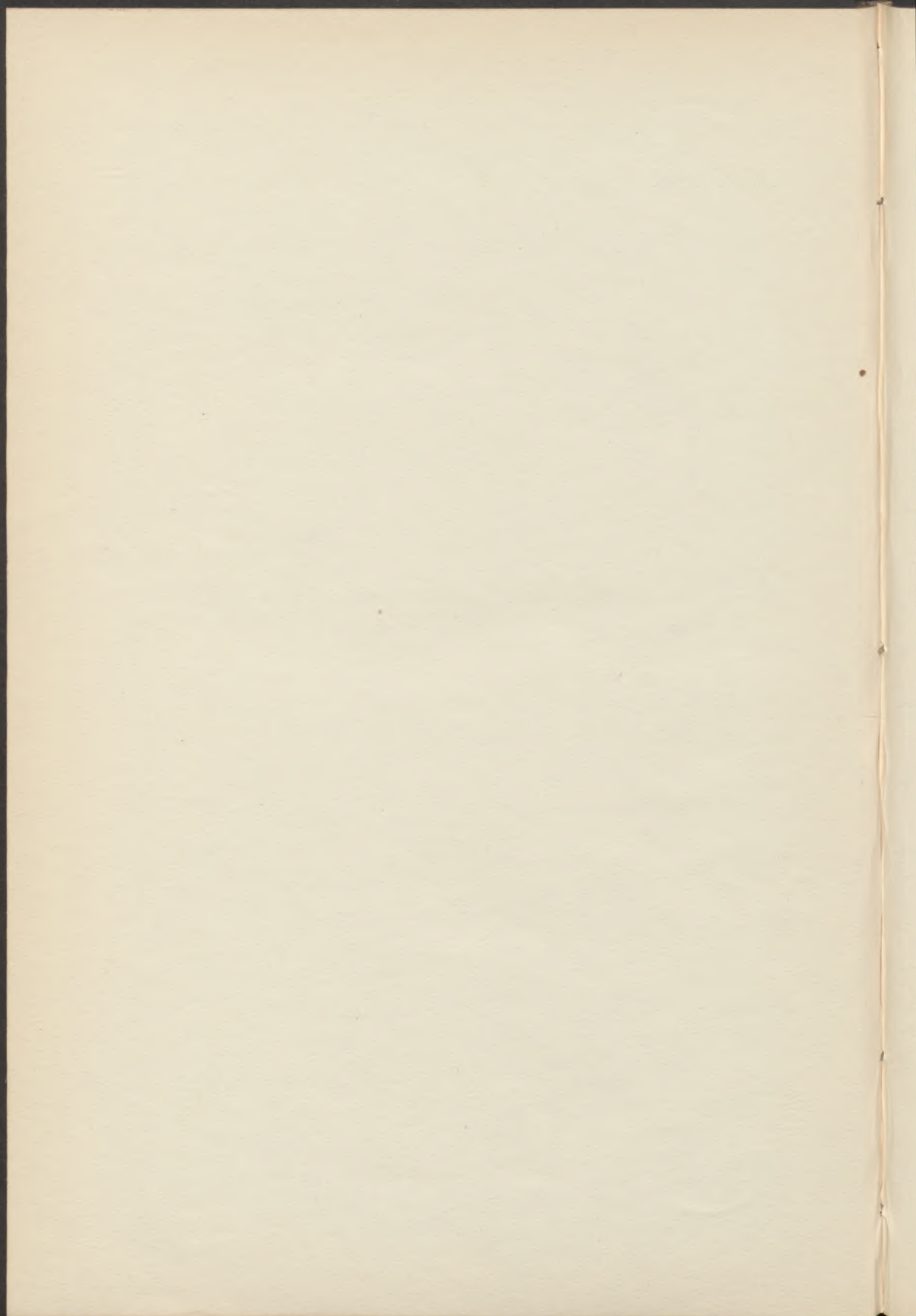
A CIKLUS VÉGÉN VALLOM

A halotthoz Élőnek még sincsen köze.
A sír: az biztos. A sír nyugton takar.
Könnyet ejteni kár a halottért.

Ember: ha gyászolsz s szived a fátyolt,
mely a világot s magad sötétlőn takarja
fölveszi, — magadat gyászold; a halott te vagy.

A halott te vagy. És tested a sír.
Sír a tested: vér és vágygödör.
Ember: a halotthoz Élőnek nincs köze

LITÁNIÁK

ÉJFÉLI SZERELMES ÉNEK

A szeretőm: a ködhajú havas
tegnap éjjel levetkőzött,
s a hold, a fehérújasú bős lovass
megleste őt.

Tobzódttam ép a sírások ölén,
ölelgettem a facér leányt,
de vérájkát eltolta magától
a könnyűs éjjel.

Sírássok lánya: nem vagyok tied,
ma éjjel engedj csak magadtól el,
könnyeknek kútja, tükrös két szemem
nem a tied.

Sírássok lánya, büszke, céda lány!
a szeretőm az éjjel vetkezik,
a titkok palástját az éjjel leveti
a hold előtt.

Sírássok lánya: hallod-e hallod
a palástja egyre, hogy suhog?
Hogy veti széjjel, messzi az éjbe
a hófedőjét?

Sírások lánya : ne akaszd elébem
a könnyek vérszivárvány fátyolát.
A szűz havas ma éjjel vetkezik,
hadd lássam én is.

Sírások lánya : pedig jön a hajnal,
s a szeretőm még mindig meztelen ;
a kóbor hold, a sunyi lovag
most meglesi.

Sírások lánya : íme itt a hajnal,
s a szeretőm, a havas már hideg,
dölyfös, kegyetlen, büszke hegy,
és messzi fekvő.

Sírások lánya : íme ez a nappal.
A szeretőm az éjjel vetkezett,
s a hold a fehérújasú bős lovass
megleste őt.

ÉNEK AZ OLVADÓ HEGYEKHEZ

NEVET a hegy. A nap csókos ajka,
mint parázna, buja, vonagló férfiak,
megmarcangolja a föld kinyílt keblét:
a mosolygó hegyet.
A megtépett test pompás vérbe szökken.
Rőt fenyők pírja folyik le mélyen
a ragyogó, kéklő odvakon
ismeretlen, bús folyók felé.
Most hirtelen, mint a kacér leány,
elkapja csókos, vérző kebelét
a nap elől,
s eltakarja kinyult, tépett testét
fehér hófedővel.
Nevet a nap. Vijjogva tépi egyre,
vájja hörögve aether-ujjait
a hús közé, a hegy közé.
A puha hegyek síma kék öle
lágyan símitja a csókos ajkakát,
s lecsúszik lassan, le a gyors vizekbe,
egy megvérzett, halavány hólepel.

LITÁNIA

FRANYÓ ZOLTÁNNAK.

ARCOK, amiket csak egyszer látunk,
csókok amiket csak egyszer csókolunk,
az egyszer elálmodott álmok azok,
amiket siratok.

Leányok : hidegek, fagyosak, bohók . . .
túlérett, vágyó, epesztő asszonyok,
a hiába átmulasztott éjek azok,
amiket siratok.

Betűk : mélyek és messzenézők,
végtelen, csöndes sírásu sorok,
fejfák alatt nyugvó éji gondok,
amiket siratok.

Vad, tivornyás, vörösbetűs esték,
képek, miket mármorszinekkal festék,
zúzmarás, lelket olvasztó fagyok,
amiket siratok.

KÉRDEM MAGAMTÓL:

MIÉRT, hogy a vér és a könny
én bennem üli a nászát,
ki még alig éltem ;

mért, hogy az estvéli és hajnali közön
én éberen, álmatlan nyulok át,
ki még alig álmodtam ;

mért, hogy minden elszakad tőlem,
s én hiába bolygok az élet-úton,
ki boldog és békés célra vágyok ;

mért, hogy magam romlottnak érzem,
s hogy rám zuhant az éjjel, hogy összezúzzon,
ki felvetném épen, büszkén a fejem . . .

. . . mindez miért ?

ÖRÖKÖSZI ÉNEK

MEGESTE a lelkem valami őszi átok,
mint a derült dér a ványadt virágot.
Smaragdos pázsiton avart túr a lábam,
felejttem magamat halálosan bátran.

Bimbózást nem látok. Illatot nem érzek.
Tavaszi tájakról avas ködbe lépek.
Tavaszi vágyakra jön az őszi kétség,
hideg a napsütés. Fátyolos a kék ég.

Hiába forgása a szárnyas időnek,
hiába hosszulnak és fogynak az éjek,
hiába az álmok, a vágyak, szerelmek . . .
Őszi átok ült meg . . . Szól az őszi ének.

FEKSZEM AZ ŐSZI NAPON

A nap sugarai (megannyi tiszta üvegszál)
belémtúrják hideg és merev testüket.
Alattam a zsombolyás és nedvektől erjedt füvek
durván és kócosan gyűrődnek,
s ujjaim, melyek most nagyon józanok s remegők,
belékusztatják ideges ízeiket.
Talán most, most semmi sem fáj.
Zsong köröttem valami távoli zaj . . .
Fejemre az ég vet kristály-harangot.
Szemem izzó szálai elektromossággal telnek meg.
Fülem zúg a mélyben, agyam vánszorgón kábult.
Suhannak köröttem az Élet élő árnyai:
ismerősök: akik sohasem ismertek,
rokonok, kik azok sohasem voltak,
apám, ki holt, anyám ki él,
(mind, mind az idegenek
és sehol egy elsurranó leány teste-váza.)
Az ég őszi falán át megtör minden mosoly,
s minden könny visszahull.
Ernyedten esnek vissza a vágyam szárnyasai.
Véresen és tört szárnyakkal.
Most csak a magam pihegését érzem.

A fűből, mely — mondtam — romlott immár,
hűvös és tapadó férgek másszák meg testem.
Tűröm őket. Mozdulni rest vagyok és fáradt.
A nap sugarai (megannyi tiszta üvegszál)
belémtúrják hideg és merev testüket.
Fekszem az őszi napon.

ÉJFÉLI SZÁMLÁLÁS

(EGY)
Felébredek.

(Kettő)
Tudom: életem már meddő,
és ezért igen igenlem már a véget

(Három)
és várom.

(Négy)
Mondom: Uram, Sorvasztóm
már rég elég.

(Öt)
A veszendőt,
(Hat)
az elpusztultat
hadd
pusztulni, veszni kegyelmedben.

(Hét)
A vágyaknak tüzét,
akarásom hevét
már úgy sem érzem.
Hiába éltem!

(Nyolc) jaj és
(Kilenc)
(Tíz)
Végső kongások, aztán
előre!
uj nap, uj könny, uj sírás.
(Meddig még e balga bírás
és e régi, éji ének?)
(Tizenegy)
(Éjfél)
Van ki remélve kél,
de én tudom:
életem éjjele meddő,
napja veszendő.
(Tizenkettő!)

KÉT MONDAT

BÁR hajam éjjeli harmattól összezsapzott,
és testemet megszáraztotta az éjjel,
néha mégis remélek s bízom, hogy a drága bérrel
könnyel, búval, vérrel, fedezhetem majd az életsarcot,

és hogy semmi sincs hiába és hogy tán én is elérek
valahová . . . — Ám máskor félve kérdem
magamtól, vajjon tényleg érték és tényleg érdem,
hogy oly nagyon fáj a szép, a vers és hogy féreg

gyanánt vajjon nem tipor majd büszke lába
egy erős és szép bambának, ki nem virraszt és nem kába,
hogy éjjeli veréstől véresen hulljon

a messzi és már nekem újra ismeretlen
elé, foszlott ruhákkal, mint én tettem
és hogy mégis mire várok, mire várhatok ?

LÁZ

... SZÁJAM titkos és rejtett szavaktól mozog ...
... — Hiába mered rám messziről a szemed,
nem érthetsz. — Hisz magam se értem a hangom ...
... mintha más beszélne ... távoli hang. Vesztem az eszemet.
Pedig borzasztó csönd van. Hallom, hogy csönd van. Tisztán ki-
(Órák, mely előtttem még ijesztően remeg : megállt. [veszem ...
Rémült szemem hiába tolja mutatóját ...)
És mégis hallom. Pszt ... Valaki messziről kiált.
... Ki az ? Mit mond nekem ? ... De hisz az én ajkam mozog !
[Jaj, én beszélek !
s mégse értem magam. Sírok ... Miért ? (Mint bamba kis gyerek,
Ki sötét szobában rút lidérces álmából riad,
félve kiált és saját hangjától remeg.)
Ne-vem tag-la-lom. Nem értem ! Ez örület ! ... Alkohol láza ...
Morfin ! ... méreg ! Hiába ! Olvasni próbálok. Vörös virágok
[vannak fehér lapon.
Vérszínű rózsza, nárcissus, vörös szírommal lilium,
nenüfár, tuba ... A betű virágkert vörös szirmait egyre rázza,
s a sok vörös virág már szinte ellep.
A falról vörösen hull a vér ... a lámpa is vért szór ...
Neve pedig, mely fehér és tiszta — idéztem magamnak annyiszor —
Olyan most, mint véres vereskendő,
mely holtvéres testemet takarja ...

— — — — —
Egy perc . . . vége . . . elmúlt. Lehűlt a lámpa fénye,
lázban cserepült ajkam ismét ismert szótól suhog.
Nevének drága árja hűsen rám zuhog,
s jeges kezek simítják forró s kábult homlokom.

(Éjjeli három óra . . .)

VERS AZ ÉRKEZÉS ÉS INDULÁS KÖZÖTT

KIS állomás.
Két vonat rövidke közje.
Az egyik elment.
És jön talán a másik.
Várok.
Érzem
bús lehet a folyvást törtetőnek.
Szánom a zaklatott fiút,
véres üstökkel éjbe lobogót.
Várok.
Oh Istenem!
Éltem e kis állomásán
az érkezés és indulás között,
mit sirasson egy némuló poéta
és mire várjon?
Kit sirasson:
ha nem magát?
És kire várjon,
ha nem új vonatra,
mely büszkén robog, lelket végigszántó
és egyszer eljön.
Bízom.
És várok

MAGAM ELLEN VALÓ

URAM:

lásd, két kezem már marokra kapcsolt,
belátom, kár torpantan folytatni a harcot,
porodba süpped csúfúl büszke mellem,

Uram:

fordúlok enmagam ellen!

Fájó szemű voltam: napba mertem nézni,
(naptól megvakultam)
porcogós bordával vízre mertem kelni,
(a nagy víz elöntött)
hogy csuda az asszony, hinni mertem, hinni;
(az asszonyom alszik)

eddig eljutottam.

Mostan hát megtérek.
Oltárodnál misézik az Élet,
s én, a lágyhangú ministránsgyerek,
rázom az ócska füstölőt, tömjénes lelkemet.
Hisz nemsokára úgy is vége a misének
(Elhangzik csak még egy két áldóének,
elénekli a pap az ite missat,
elmondom rá az utolsó áment)
s akkor odavágom korhadt füstölőmet.

RAPPORTON AZ ÉLET ELŐTT

A rideg valóság suhintós korbács-sugára
botorgón űzi, veri, hajtja a lelkem
az álom-országból. S most, mikor már csúfúl elestem,
új harcba indít és már újra mered elém a pálya.

Mi csillogva csalt egykor: asszonyhalom,
betűk fogsora, hírvágy, mámor, álmosító méreg,
most didergőn tár elém vakult setétet,
káprázatokkal bár még szemem teli.

Lelkem feszült dobján riasztózenét perget
a nagytestű vörös granátos: a vadjózan Élet.
(Álmodtam eddig balgán és szépet. Ezért most rapportra kéret.)

„Tessék indulni — szól — a lábát vesse meg
a gaz rögön. El ne csuszantsa holmi kis álmoféreg!”
„Értem alássan” — jelentem Uram! (Már megyek.)

A HALÁL ELÉBE

EJ Uram! ne komédiázzunk!
Törpe játékod végre nem vagyok,
hogy kényed-kedvedre dobálhass,
s azzal paskolj, hogy ifjan meghalok.

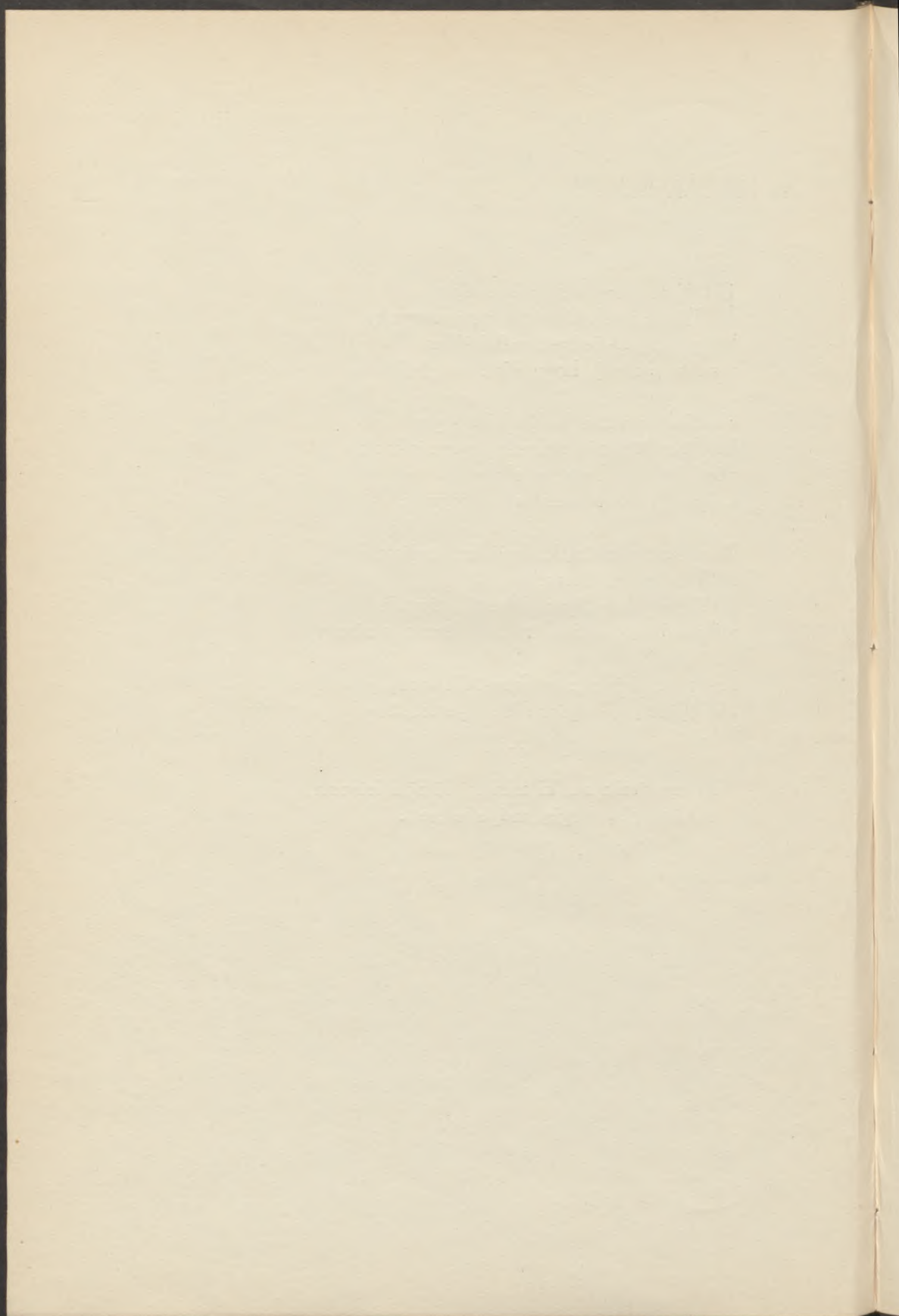
Ha tudóm véres habja kibuggyan
bús temetőárkán rímnek és szavaknak,
nem ijedek. Üzent a lelkem,
s ilyent csak a halottak susognak.

Nem volt senkim, kit sajnálni tudjak,
se Ilonám, se Borisom.
(úri leányok.) Olyan fehérek, tiszták,
milyen nem voltam és nem leszen a sírom.

Ezért hát kérlek: ne komédiázzunk.
Ha eljössz, — eljössz. Bevégeztetett.

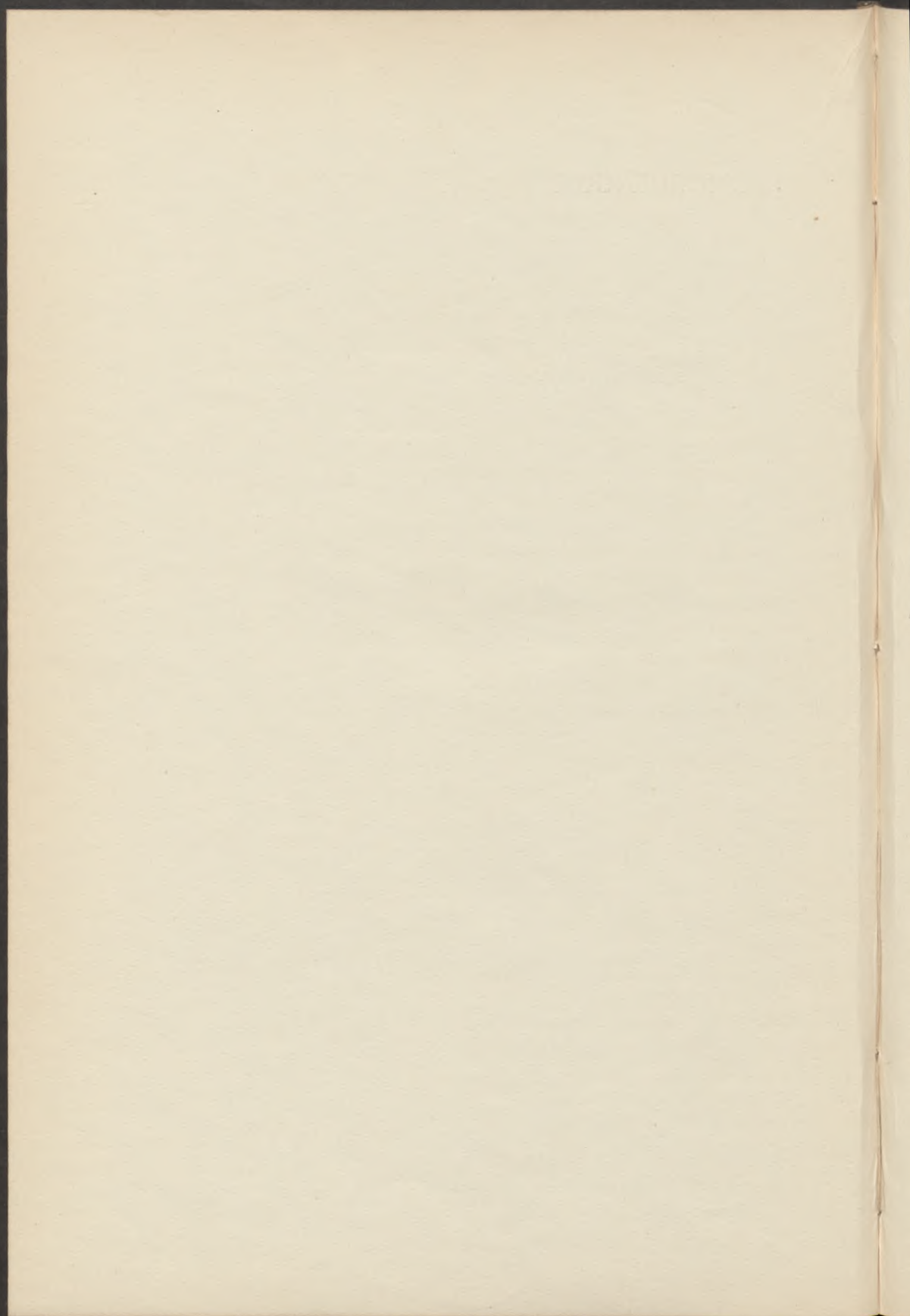

Itt nyugszik az, ki mindig földön kúszott,
s ki mégis, mégis, mégis elesett.

SZOMORÚSÁGOK

PORCSALMY ZOLTÁNNAK
AZ Ő SZOMORÚSÁGÁÉRT.

SZERETNÉK MÁR VÉGRE VALAMI LENNI

SZERETNÉK már végre valami lenni:
énekes koldus egy ócska hídon,
feszület alján. S elkönyörögni
a sápadt és a tört igéket.

Várni zsolozsmás szent processióra,
hogy jön majd egyszer a hív indus sereg
áldozni vért s könnyűt áhitattal
a fáradt és falánk vizeknek.

Elkönyörögni akkor egy nagy áldást,
búzát, bort, békét az embereknek,
soha vágyat és semmi lemondást.

Aztán pedig nyugodni menni,
víg jajjal és biggyent ajakkal,
vizek aljára, alvadó homokba.

SZOMORÚ VAGYOK: NEMHOGY SZERELMET TUDJAK ÉNEKELNI

SZOMORÚ vagyok: nemhogy szerelmet tudjak énekelni,
s elbíbelődni kacagó szavakkal.

Elázott. Lusta. Felvészett. Tán ily vásott aggyal
kár is már egyáltalán szeretni.

Romlott is vagyok: pedig holmi raffinált kéjek,
komplikált szerelmek vágyától meddő voltam;
— de minden szent álmom gyatrán átaludtam
és felébredni még mindig egyre félek.

Gonosz is vagyok. Gonosz a szerelmem,
mint viharvillás, bűsz tengeri Szellem,
melyet poshadt üveg fenekére zártak,

s nyitóra vár, hogy az égő árral cudarúl elöntse
az áldott nyitót . . . Hadd maradjak hát magamba zárva.
Néma szerelmű, szomorú hátonfekvő. Én: árva.

HIMNUSZ IRISZHEZ

*Fáradt, fantasztikus, beteg zene árad,
Idegen illatok és idegen zene . . .
Juhász Gyula.*

A vágyaim: a fagyott madarak,
szívem körül keringnek,
Élet, míg izzó Szaharádon fekszem,
s meredt szemekkel a végtelent lesem.

Látok a fáradt égen fagyott délibábot
terhesen lógni. Oh kristályúlt remények!
S látom, hogy a végtelen éjben
dermedt paloták fehérén fénylenek.

Oh Irisz, Irisz! Sápadt nap leánya,
délibáb tündér! Gyere és ölelj!
Végtelen éjből fagyott madarak szállnak,
kígyókaroddal riasszad el.

Oh gyáva dermedés! Tapaszd be szemem
Irisz. Takarjon be testednek árnya.
Sziszegj kacagva, fojtsál, gyógyíts meg Irisz,
paloták asszonya, sápadt nap leánya.

SZOMORÚSÁGOK

FÉLEK: itt az éjjel s hátha jön mégis az álom:
éjjeli koporsóm, (ágyam) emésztő, rágó férge,
mely kínozza ront minden éjjelen. A reggelt várom;
vérszálas s rémült szemem fáradtan néz a tiszta éjbe.

Vajúdjak inkább ébren, fáradtan, összetörve!
Fehér és kinyílt falamnak repeső árnyait riassza
ébren-akarásom a vak, hideg sötétbe vissza.
Nem kellenek az álmok. Ébren akarok lenni örökre.

Ilyenkor — fáradtan és összetörve — mintha magas szikla emelne
fel a józan és tiszta azúrba s bár lenyúlt kezem simítja lágyan
a nappal keményropogású asszonycombjait és vágyam

büzös és falánk sakál serege zenésen üvölt, —
ébren vagyok. Szemem megtörve, túkrözetlen az égre bámúl,
s reggelig borzadva félem magam alatt a mélyet.

MIÉRT? — HA KÉRDED

HISZEN még semmi, semmi el nem múlt,
eléd tikkasztó terét tárja az élet.
Előre! Az eljövendőt minek is féljed!
— hiszen még semmi, semmi el nem múlt...

Hiszen még semmi, semmi el nem múlt;
hogy szavad jajos és véres a könnyed:
hazugság; magadra idegen köntösök varázsát vetted,
hiszen még semmi, semmi el nem múlt.

Lesz asszonyod, vánkosod és éjjeled tiszta,
talán már vár is rád nyitva valaki:
hiszen még semmi, semmi el nem múlt.

Miért nem szövöd élted ifjonti szövetjét
ragyogó vágyszálakból össze? Oh mond, miért?
hiszen még semmi, semmi el nem múlt.

IMA-SZONETT

ÁLDOTT legyen ösömnek sárga foltja,
e szent pecsét, mely lelkem megjelezte,
s mely most bennem ragyog, s úgy ontja
sápadt fényét, mint két nagy, könnyes szem.

Áldott legyen az én békés túrtségem
ez idegen és más hitű földön. A szent falak lehulltak.
Védtelen, meztelen állok és az égen
más csillagok húznak el keletre.

Áldott legyen az én bús örökségem,
a könny, a vér és e folt, amely ragyog
és jegyez: tépett ősök tépett magzatja vagyok.

Áldott legyen minden vallásom: minden írás.
E szent és ősi malaszt, mely lelkembe szállott,
mint isteni kéztől hajtott kő, melynek sújtása is áldott.

NÉMA, NYUGALMAS ÉJJEL

NINCS több szavam. Némaság nyugalmas éje
ajkamra ült, mint nesztelen madár,
mely szárnyát összecsapva mit se vár,
a bánat sötét kútjának ülvén hideg kövére.

A csillagok repeső s le mérget hintő fényét
semmi sem zavarja, az éj csöndes és már semmi titka,
már nem űz a láz, szivem harcos verése is kihagyó, ritka.
Erőtlenül, megadón várom az álmok idegen kéjét.

S bár így is sújt kemény csontjával a régi bánat:
hogy győzötten sem ér el az álom, már nem tudok jajjal harcra kelni.
Úgyis hiába: vagyok mélység, magasság között néma semmi.

Nem hullok a mélybe s a magasba se szálllok.
Ez sorsom. Jól van. Nem szakad derűs reménnyel
a hajnal rám. Ezt is tudom. Nyugodalmas, néma az éjjel.

SZONETT A KÖNYVEIMHEZ

A könyvek bús csapatja rám esett
és kikeltek belőlük a holt betűk
— mily borzasztó egy lázadt regement —
és nincs erőm, hogy szembeszálljak vélük.

Régi mesék csudás hősei rám rohannak,
fojtogatnak a mesés harcosok, kiket pusztulni kértem
esti imámba és fáradt szemekkel, ha harcos lázba égtem,
s tüzes agyam nekik rémes bosszút koholt.

A szép és régi bús históriák
véres könnyei szemembe egyre gyűlnek,
s ujra hangoznak bongó litániák.

A könyvek bús csapatja rám esett.
Éjfél van. Ők jönnek csupán engem látogatni,
s éjente e bús vizitre félve várok.

LELKEM BÚS PROCESSIONJA

RÉGI, fakult, vörös tógában jönnek.
Kezükből láncos könyv és súlyos feszület.
Vasszöges korbács. Halálfej. Írás.
Megölnek jaj megölnek.

Arcukra csüng a hosszú lebernyeg.
Rút fogsoruk mintha marni akarna,
de mégis énekelnek. Lólábbal verik a taktust.
Nagy kalapáccsal szögeket vernek . . .

Ők: a rútfogú gondok véres csuhásai.
Testem: a megtiport miseoltár.
Énekük: sátános-zsoltár.

Lelkem: e rút papok tömjénje,
mely egyre száll és mindent megront.
Mert örök e rút tánc, az ének, a gond.

CSAK MENJETER TI FÁRADT KATONÁK

MINT súlyos pajzsokkal légiók menetje
görnyedve indult áldozni Marsnak, a harci keménynek:
úgy vonúl pajzsosan neki az éjnek
verseimnek tépett s vánszorgó regementje.

Az égen — e nagy dobon — csillagok verése perdül,
s a rideg és a messzi húzódó útakon
— bár bús az ütem, egyforma, monoton —
e bús csapat ujjongó harcra nekilendül.

Csak menjeter ti fáradt katonák,
hosszannás katonák. Már vár valaki rátok az éjben,
hogy könnyű győzésre megadja magát.

Csak menjeter. Ünnepi, szent győzelemre.
Szivem görnyesztő, bibor pajzsától súlyosan,
mely, bár győztök, győzötten húz a földre le.

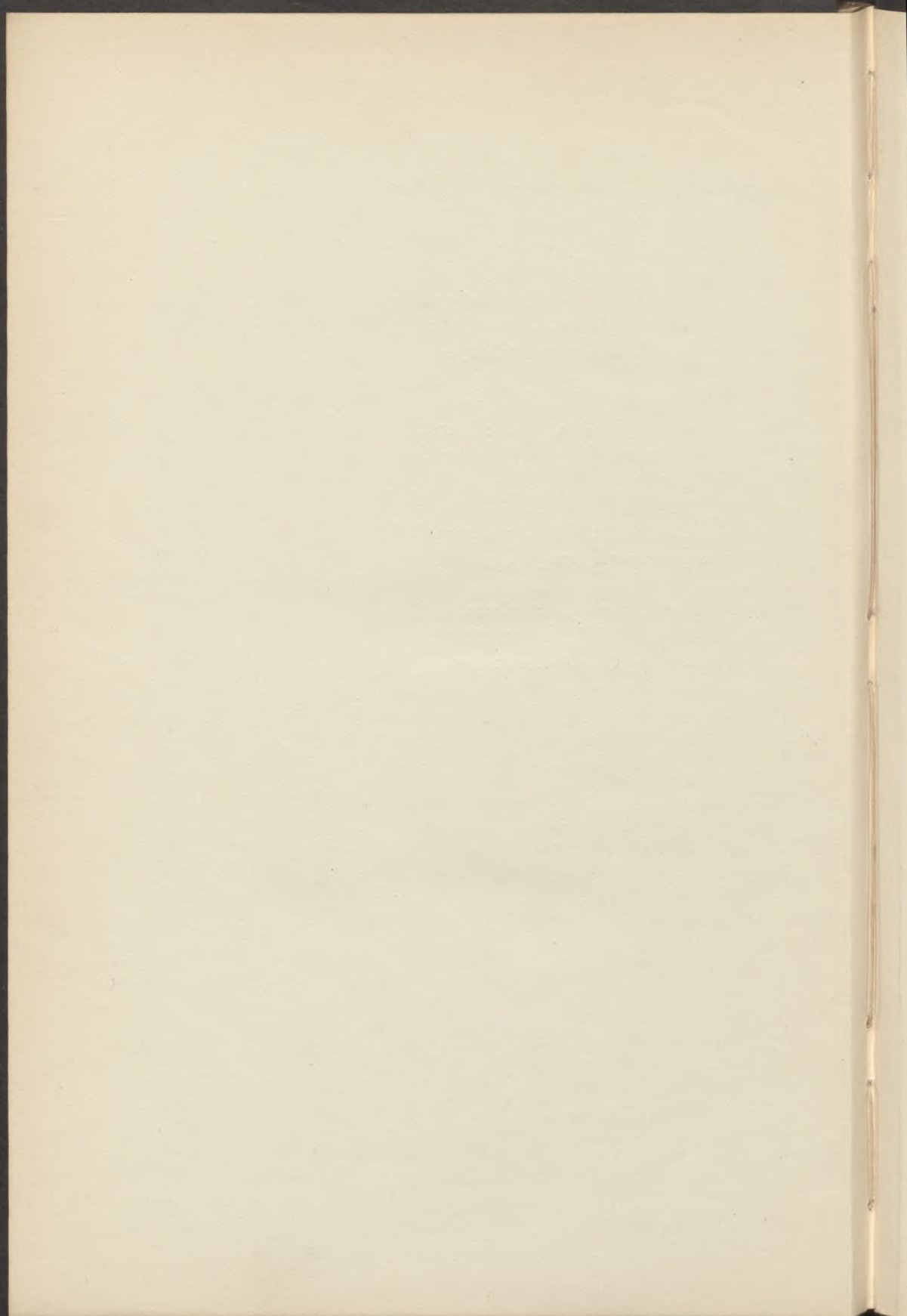
ÉNEK A ZÁTONYON

VÉGTELEN folyású szent vizek
mossák a lelkem partjait:
a búsfűzeses, néma zátonyt.

Aranyport hoz a hűs folyó,
vagy csak rideg, ravasz követ,
az nekem immár egyre megy.

Belepusztúlt már száz balga őszám
és belevesz majd az unokám
és beleveszek magam is.

De ez a víz: az én vizem,
s ha pusztulok: én pusztulok,
nótás árvízben, vérviharban.

TARTALOMJEGYZÉK

Szerelmek énekei :	Lap
Praeludium	9
Ő hozzám írt vers	10
Vigyázz, a csudaorvosod akarok lenni	11
A vércsöppednek öröke	12
Új strófák Wartburgban	13
Intermezzó	15
Hideg, szerelmes vers	16
Que diras — tu ce soir?	17
Hadd hulljak most eléd	18
Fuss szűz Asszonyom	19
E verset árnyékának szentelem	20
Tested: — az áldott — temetőkert	21
Üzenés	22
Számvetések	23
Áldozás	24
Halál :	
A ciklus elé	27
Csendes, békességes vitatkozás	28
A cserépre, mit szemedre raktak	32
A ciklus végén vallom	34
Litániák :	
Éjféli szerelmes ének	37
Ének az olvadó hegyekhez	39
Litánia	40
Kérdelem magamtól	41
Örökőrszi ének	42
Fekszem az őszi napon	43
Éjféli számlálás	45
Két mondat	47
Láz	48

Vers az érzés és indulás között	50
Magam ellen való	51
Rapporton az élet előtt	52
A halál elébe	53
Szomorúságok :	
Szeretnék már végre valami lenni	57
Szomorú vagyok : nemhogy szerelmet tudjak énekelni	58
Himnusz Iriszhez	59
Szomorúságok	60
Miért ? — ha kérded	61
Ima-szonett	62
Néma, nyugalmas éjjel	63
Szonett a könyveimhez	64
Lelkem bús processiója	65
Csak menjetek ti fáradt katonák	66
Ének a zátonyon	67
Tartalomjegyzék	69

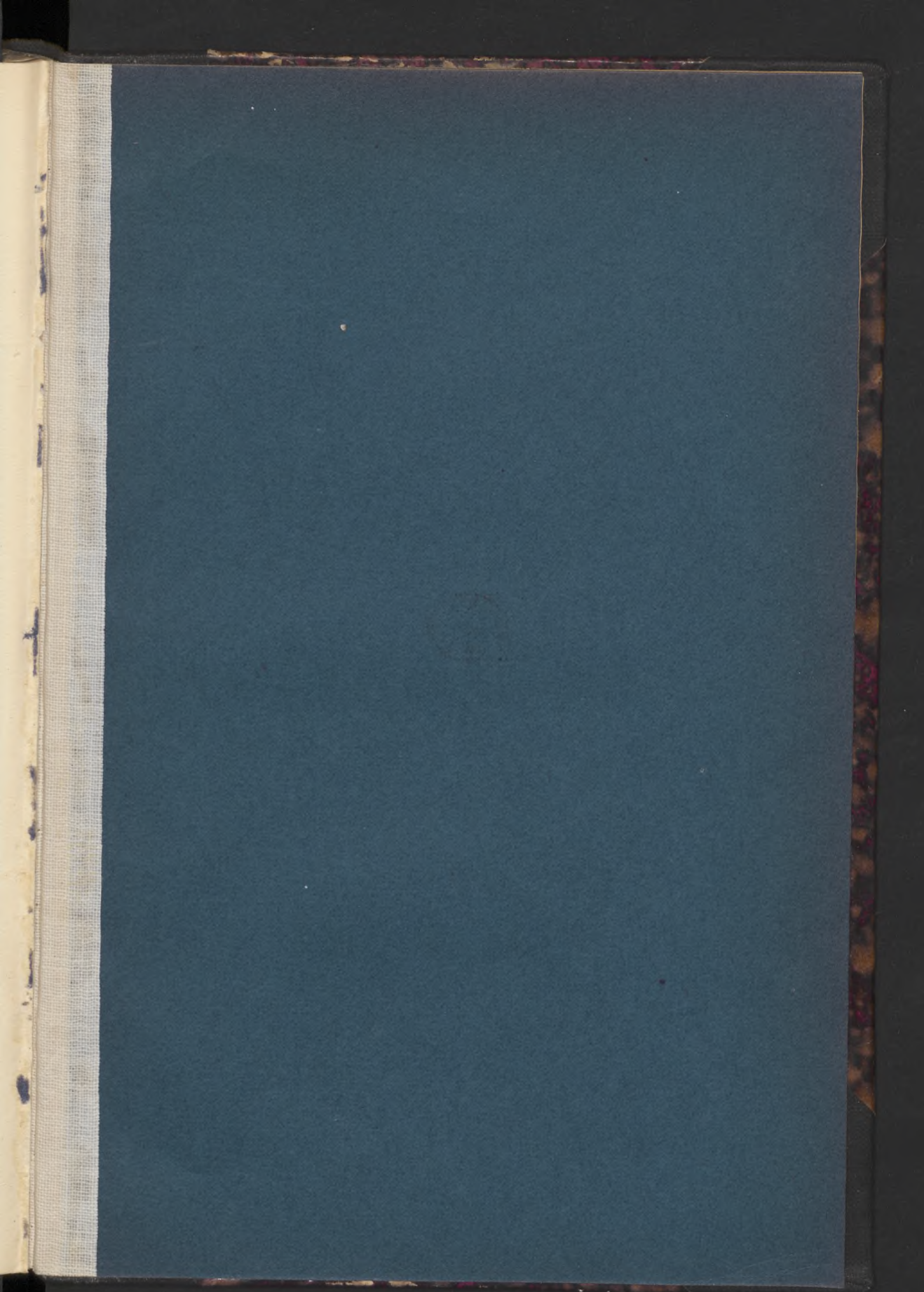

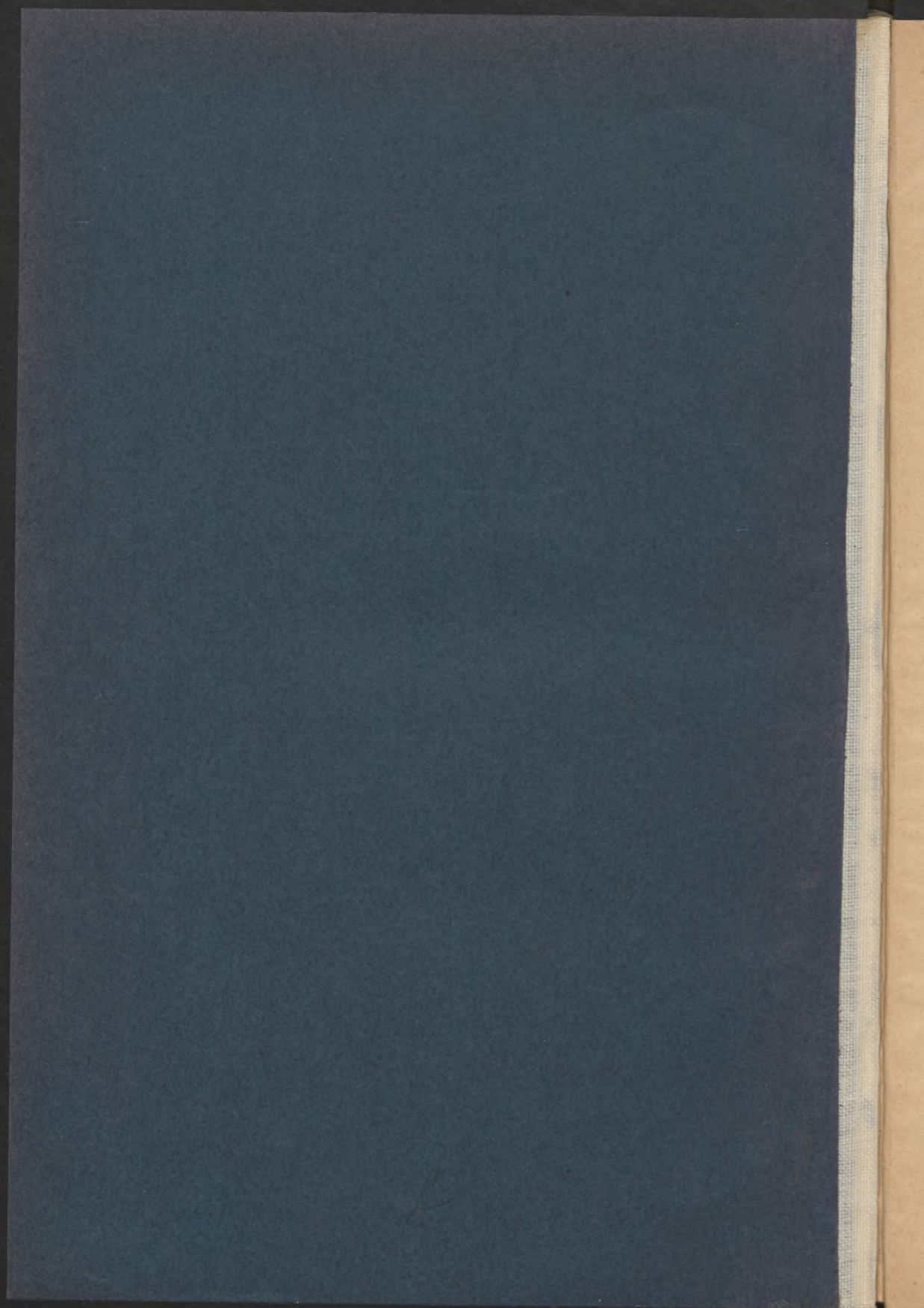

EZ A KÖNYV HEDVIG SÁNDOR □
KÖNYVNYOMDÁJÁBAN (BUDAPEST,
VII., SIP-UTCA 7. SZÁM) KÉSZÜLT
ÉS DICK MANÓ KÖNYVKERESKEDŐ
(BUDAPEST, VII., ERZSÉBET-KÖRUT
12. SZÁM) ADTA KI. □ □ □ □ □

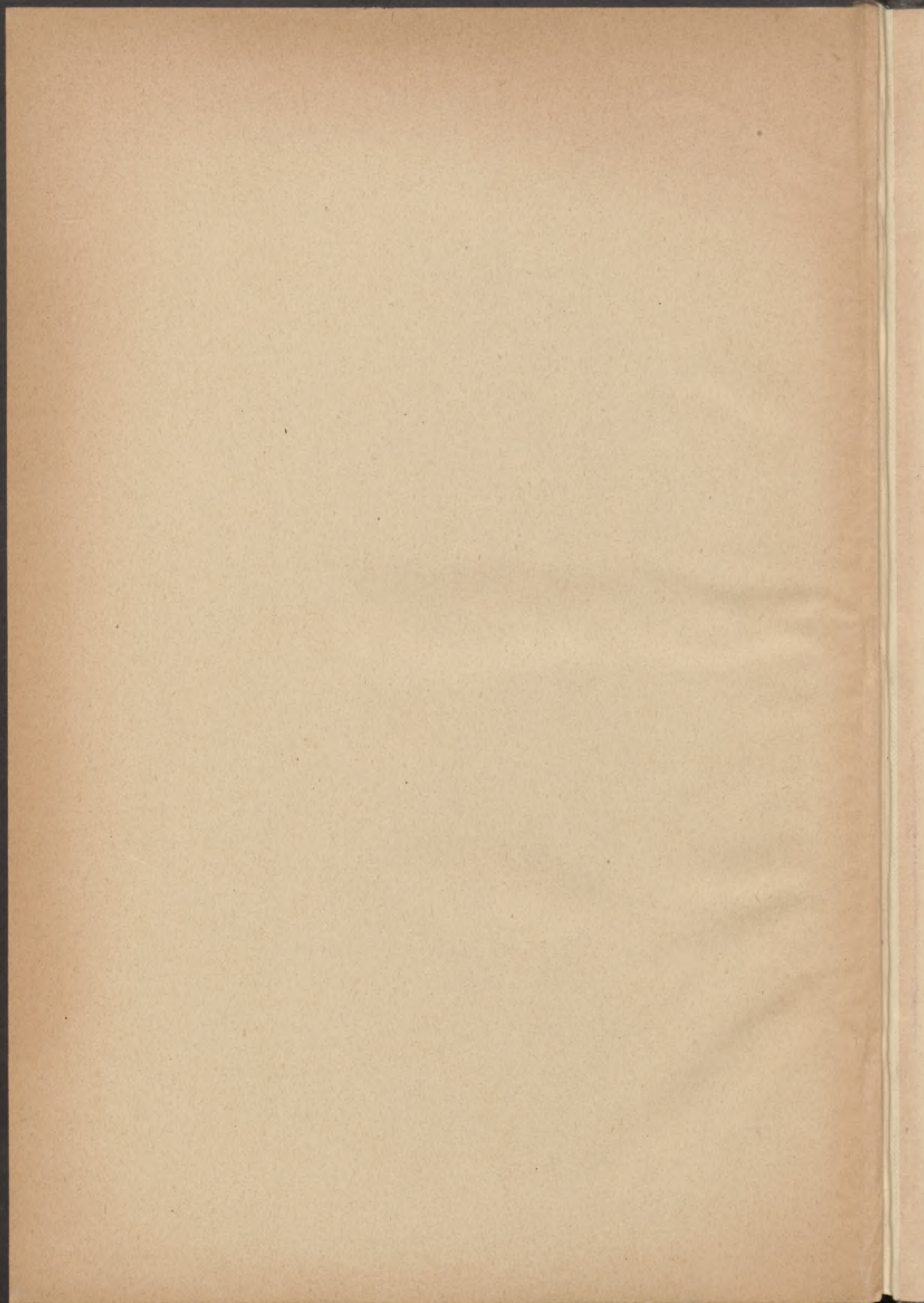

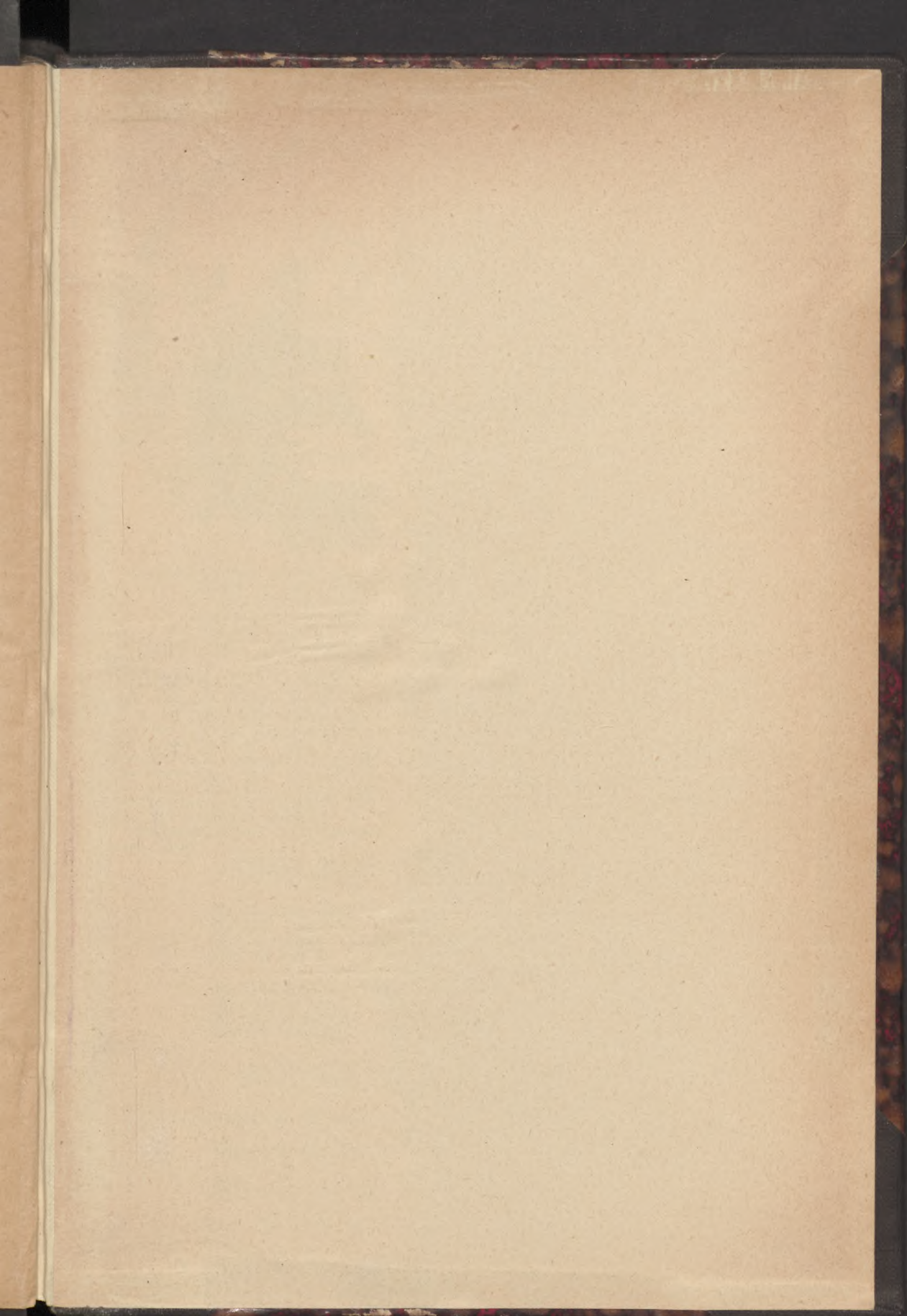
18

Székelv

Szám-
vetések

N. M.